

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΠΟΛΕΜΟΥΜΕΝΗ

Διατί οί Ζηλωταί Πατέρες τοῦ Ἁγίου Ὁρους
εἶναι ὁμολογηταί καί ὄχι σχισματικοί,
ὅπως τοὺς κατηγοροῦν νομικοί "ἐπιστήμονες"
καί τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον.

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ-ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ:

Γερά Ἀνδρῶν Κοινοβιακή Μονή Ἀγίας Σκέπης,
Πάντειον Ὄρος Ἀττικῆς.

ΑΘΗΝΑΙ 2002

ὅταν ἀφρίζοντες ἀρχιερεῖς τῶν Ἰουδαίων μετὰ τοῦ ὑπ' αὐτῶν φανατισθέντος ὄχλου ἐκραύγαζον τό «σταύρωσον, σταύρωσον» κατὰ τοῦ Ἀθώου.

Αὐτό ἐπαναλαμβάνεται καί σήμερον! Ἀρχιερεῖς λατινόφρονες καί μηδεμίαν πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν σχέσιν ἔχοντες, ἐπικαλούμενοι ὑποκριτικῶς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, ὡς τό πάλαι οἱ Φαρισαῖοι τόν Νόμον, διώκουν τῇ συμπράξει τῶν Ἀγιορειτῶν ἡγουμένων, τοὺς βαδίζοντας τὴν δύσκολον ὁδόν τῆς Ὁμολογίας Ζηλωτᾶς πατέρας!

Τό τέλος ὅμως τῶν διωκτῶν τῆς Ἀληθείας καί ὁ θρίαμβος τῶν θεραπόντων αὐτῆς εἶναι γνωστά.

Οἱ Ζηλωταὶ Μοναχοὶ τοῦ Ἀγίου Ὁρους καθὼς καί οἱ ἀπανταχοῦ τῆς γῆς πιστοὶ τῶν Πατρῶν Παραδόσεων, παρὰ πᾶσαν πίεσιν καί ἀπειλήν, θά παραμείνουν πιστοὶ εἰς τὴν Ἱεράν Παρακαταθήκην, πού παρέλαβον ἀπὸ τοὺς Ὁμολογητᾶς Πατέρας των, ὅπως αὕτη ἐκφράζεται διὰ τῶν ἐξῆς ἀθανάτων λόγων:

«Παραγγελίαν ἔχομεν ἐξ αὐτοῦ τοῦ Ἀποστόλου, ἐάν τις δογματίσῃ ἢ προστάσῃ ποιεῖν ἡμᾶς, παρ' ὃ παρελάβομεν, παρ' ὃ οἱ Κανόνες τῶν κατὰ καιροῦς Συνόδων, καθολικῶν τε καί τοπικῶν ὀρίζουσιν, ἀπαράδεκτον αὐτόν ἔχειν καί μηδέ λογίζεσθαι αὐτόν ἐν κλήρῳ ἁγίων». (Ἀγ. Θεόδωρος Στουδίτης, Ρ.Γ. 99, 988Α).

Τά ἀνωτέρω ἔζησεν ἐν πάσῃ συνεπείᾳ καί ὁ πολὺς Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός, διό καί ἐκήρυττεν:

«Ἀπαντες οἱ τῆς Ἐκκλησίας διδάσκαλοι, πᾶσαι αἱ Σύνοδοι, πᾶσαι αἱ Θεῖαι Γραφαί, φεύγειν τοὺς ἑτερόφρονas παραινοῦσι καί τῆς αὐτῶν κοινωνίας διΐστασθαι» (Ρ.Γ. 160, 105 C).

Ἐπομένως ἡ ἐπιμονή τοῦ Πατριάρχου νά κατηγορῇ τοὺς Ἐσφιγμένίτας ὡς σχισματικούς, ἐνῶ συγχρόνως θεωρεῖ ὡς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς ΟΛΟΥΣ τοὺς αἰρετικούς τῆς Δύσεως, τόν ἀποδεικνύει ἐν ψυχρῷ κακουργοῦντα κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας ἥδη ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς ἀνόδου του εἰς τόν Πατριαρχικόν Θρόνον!

Ἱερ. Θεοδῶρητος, Ἀγιορεῖτης.

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΠΟΛΕΜΟΥΜΕΝΗ

Διατί οἱ Ζηλωταὶ Πατέρες τοῦ Ἀγίου Ὁρους
εἶναι ὁμολογηταὶ καί ὀχι σχισματικοί,
ὅπως τοὺς κατηγοροῦν νομικοὶ "ἐπιστήμονες"
καί τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον.

«Ἐάν ὁ ἐπίσκοπος ἢ ὁ πρεσβύτερος,
οἱ ὄντες ὀφθαλμοὶ τῆς Ἐκκλησίας,
κακῶς ἀναστρέφονται
καί σκανδαλίζωσι τόν λαόν,
χρή αὐτοὺς ἐκβάλλεσθαι.
Συμφέρον γάρ ἀνευ αὐτῶν συναθροίζεσθαι
εἰς εὐκτήριον οἶκον, ἢ μετ' αὐτῶν ἐμβληθῆναι,
ὡς μετὰ Ἄννα καί Καϊάφα,
εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός».
(Μέγας Ἀθανάσιος, ΒΕΠΕΣ, 33, 199).

ΑΘΗΝΑΙ

2002

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

Τά τελευταία γεγονότα εις τό Ἅγιον Ὅρος ἐπιβεβαιώνουν διά πολλοστήν φοράν τά ἐξῆς:

Πρῶτον, τό αἰρετικόν καί κακόδοξον πιστεύω τοῦ οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τό ὁποῖον ἀμετανοήτως ἐμμένει εἰς τās ἀρχάς τοῦ παναιρετικοῦ οἰκουμενισμοῦ καί παντί σθένει διώκει τούς ἐνισταμένους καί ἀποτειχισμένους ἐκ τῆς μετ' αὐτοῦ κοινωνίας Μοναχούς.

Ἀπόδειξις τούτου, ἡ ἀπόφασίς του νά κηρύξη εἰς τās 17/12/2002 ὡς «ἀμετανοήτους σχισματικούς» τούς Μοναχοὺς τῆς Ἱ. Μονῆς Ἑσφιγμένου, ἀκριβῶς διότι ἀρνοῦνται νά τό ἀκολουθήσουν εἰς τόν αἰρετικόν του κατήφορον.

Δεύτερον, τό συνυπεύθυνον τῆς Ἀγιορειτικῆς ἡγεσίας, τῆς χορείας τῶν 19 Καθηγουμένων, οἱ ὅποιοι ἐπὶ δεκαετίας συνεχίζουν νά διώκουν ποικίλως τούς Ζηλωτάς συμμοναστάς των, συνεργαζόμενοι πλήρως μετὰ τοῦ ἐκάστοτε λατινόφρονος Πατριάρχου.

Ἰδιαιτέρως μάλιστα μέ τά πρόσφατα γεγονότα τῆς Ἱ. Μονῆς Ἑσφιγμένου, ἀπέδειξαν περιτράνως, ὅτι προτιμοῦν νά φανοῦν ἀρεστοί εἰς τόν Πατριάρχην των, παρά νά ὑπερασπίσουν τήν προσβαλλομένην Πίστιν, τήν ὁποίαν πιστῶς ὑπερασπίζονται οἱ ταπεινοί Ζηλωταί Μοναχοί τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

Τρίτον, τήν παρρησίαν καί ἐμμονήν τῶν Ζηλωτῶν Ἀγιορειτῶν πατέρων εἰς τά παραδεδομένα, ὥστε ἐνώπιον ὅλου τοῦ κόσμου ν' ἀποδεικνύεται διά μίαν ἀκόμη φοράν ἡ συνέκεια, πιστότης καί ταυτότης τῆς Ὁρθοδόξου ὁμολογίας, οὐ μόνον ὡς διδασκαλίας, ἀλλά καί ὡς τρόπου ζωῆς, ἀφοῦ οἱ διάκονοι αὐτῆς, παλαιοί καί νεώτεροι, ὀδηγούμενοι ὑπό τοῦ αὐτοῦ Πνεύματος, ἐμφανίζονται ὡς ζῶσαι εἰκόνες τῶν πρό αὐτῶν ἀθλησάντων.

Μέ σύνθημά των τό Στουδιτικόν: «*ἔργον δέ Μοναχοῦ, μὴδέ τό τυχόν ἀνέχεσθαι καινοτομεῖσθαι τό Εὐαγγέλιον*», γίνονται φῶς διά τούς ἐν σκότει πορευομένους, παρηγορία διά τούς ὁμόφρονas καί ἐν "κόσμῳ" ἀγωνιζομένους, καύχημα δέ καί ἐπαινος διά τούς Πατέρας αὐτῶν «ἐν ἡμέρᾳ Κυρίου μεγάλη τε καί ἐπιφανῆ».

Θ.Μ.

Δεκέμβριος 2002.

Τέλος ἡ εἰρημένη Πατριαρχική Πράξις ἐπικαλεῖται τό ἄρθρον 5 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τοῦ Ἁγίου Ὁρους καί τό 105 τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος, τά ὁποῖα ἀπαγορεύουν τήν διαμονήν σχισματικῶν καί ἑτεροδόξων ἐν Ἀγίῳ Ὁρει.

Πρός τί ὁμως ἡ τοιαύτη ἀναφορά; Συμφώνως πρός τά προεκτεθέντα ὑφ' ἡμῶν, τοιοῦτοι σχισματικοί ἐν Ἀγίῳ Ὁρει τυγχάνουν πάντες οἱ Ἀγιορεῖται Μοναχοί, πλήν τῶν Ζηλωτῶν πατέρων, ὡς κοινωνοῦντες καί ὑποτασσόμενοι τῇ κακοδόξῳ Πατριαρχικῇ Συνόδῳ.

Συνεπῶς καί ὑπό τοῦ Συντάγματος καί ὑπό τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου οἱ μόνον ποῦ δικαιοῦνται σήμερον νομίμου παραμονῆς ἐν Ἀγίῳ Ὁρει εἶναι οἱ Μοναχοί τῆς Ἱ. Μονῆς Ἑσφιγμένου καί οἱ λοιποί ἐν τοῖς ἐξαρτήμασι διαβιοῦντες Ζηλωταί πατέρες καί οὐδεὶς ἕτερος!

Τά δέ περὶ «καταλήψεως, συμπήξεως ἀπηγορευμένης ἀδελφότητος, προσηλυτισμοῦ καί καταφρονήσεως τῶν ἱερῶν Κανόνων», τά ὁποῖα ἀναφέρουν εἰς τήν εἰρημένην Πατριαρχικὴν Πράξιν οἱ Συνοδικοί τοῦ Φαναρίου, ὡς γελοῖα καί πάντη ἀνυπόστατα τά παρερχόμεθα δεόντως.

Διά τῶν ἀνωτέρω πλάσματικῶν κατηγοριῶν οἱ πατριαρχικοί ἀποδεικνύονται διά μίαν ἀκόμη φοράν διαβολεῖς καί παραχαράκται τῆς ἀληθείας, παρά τούς πομπώδεις τίτλους των. Διότι, ὡς εὐστόχως παρατηρεῖ ὁ μέγας Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς: «ἀρχιποιμένας ἱεροῦς ἑαυτούς καλοῦντες καί ὑπ' ἀλλήλων καλούμενοι» φαρισαΐζουν πλήρως, ἀφοῦ οὐχὶ «προσώποις τόν Χριστιανισμόν, ἀλλ' ἀληθεῖα καί ἀκριβεῖα χαρακτηρίζεσθαι μεμυήμεθα» ("Ἀπαντα", Β', 627).

Ποῦ ὁμως ἡ ἀλήθεια καί ἡ ἀκριβεία εἰς τούς πολέμιους καί διαστροφεῖς αὐτῆς, ἀφοῦ ἐπιμελῶς συγχέουν αἵρεσιν καί Ὁρθοδοξίαν; Ποία συμφωνία εἶναι δυνατόν νά ὑπάρχῃ μεταξὺ Χριστοῦ καί Βελίαρ, ὅταν ἀποκαλοῦν τήν αἵρεσιν ὀρθοδοξίαν καί τό σκότος φῶς;

Διά τοῦτο οἱ οἰκουμενισταί τοῦ Φαναρίου «οὐδέ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας εἰσί, ὡς μή τῆς ἀληθείας ὄντες»! (Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς, αὐτ.)

Τό γράφομεν μετ' ὀδύνης, ἀλλὰ τά τελευταία γεγονότα μᾶς ὑπενθύμισαν τās τρομεράς σκηνάς τοῦ Θείου Πάθους,

ὁποῖον ἔχουν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἐπὶ τῶν κεφαλῶν των, ἐζήτησαν νά γυρίσῃ αὐθαδῶς ἐναντίον τῶν ἀγωνιζομένων ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας... τὸ φρικτὸν αὐτὸ ἀνάθεμα κατήντησε παιχνίδι, μᾶλλον δὲ καὶ τὸ προτιμοῦν οἱ εὐσεβεῖς, ἐφ' ὅσον ἐκφέρεται ὑπὸ τῶν ἀσεβῶν» (Πρὸς Ἰγνάτιον Κηλυδιουπόλεως).

Τὰ ἀνωτέρω ἐβεβαίωσε καὶ ἡ Ζ' Ἀγία Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, διακηρύχσας εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης, ὅτι τὸ ἀνάθεμα, τὸ ὁποῖον ἐξεφώνησαν οἱ 339 κακόδοξοι ἐπίσκοποι ἐναντίον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ καὶ λοιπῶν εἰκονοφίλων πιστῶν, ἔμεινεν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν των εἰς τὸν αἰῶνα: «Τὸ γὰρ ἀνάθεμα ὃ αὐτοὶ ἐληρώδησαν, ἐν αὐτοῖς μένει εἰς τὸν αἰῶνα»! (Mansi, 13, 341).

Ὁ δὲ ἱερός Χρυσόστομος λέγει: «.....ὁποῖος καθαιρεθῇ διὰ φθόνον ἢ ἄλλην ἄδικον αἰτίαν, αὐτὸς εἰς μὲν τὸν ἑαυτὸν του προξενεῖ μισθὸν μεγαλύτερον ἀπὸ τὸν τῆς ἱερωσύνης· ὅθεν καὶ πρέπει νά χαίρῃ καὶ ὄχι νά λυπῇται· εἰς δὲ τοὺς ἀδίκως αὐτὸν καθήραντας, προξενεῖ κόλασιν» (Λόγ. γ' περὶ ἱερωσύνης, καὶ γ. Πηδάγιον, ἐκδ. 1886, σ. 38.)

Οὕτως οἱ Ἅγιοι Πατέρες καταδικάζουν τὰς ἐμπαθεῖς ἀπειλὰς καὶ τοὺς ἀδίκους ἀφορισμούς τῆς ἐν λόγῳ Πατριαρχικῇ Πράξεως τοῦ κ. Βαρθολομαίου, ὁ ὁποῖος ἐπιθυμῶν νά ἐκφοβίσῃ καὶ τοὺς ὀρθοδόξους πιστοὺς, πού θά ἐπεθύμουν νά συνεχίσουν τὴν μετὰ τῶν Ἑσφιγμενιτῶν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν, ἐπισείει - κατὰ τὸ ἔθος τῶν πάλαι αἰρετικῶν - κατ' αὐτῶν τὸ ἐπιτίμιον τῆς ἀκοινωνησίας.

Ἄν ὅμως καθίστανται ἀκοινώνητοι οἱ κοινωνοῦντες τοὺς ὀρθοδόξους Ἑσφιγμενίτας, ὁποία ἀκοινωνησία πρέπει νά ἐπιβληθῇ εἰς τοὺς πατριαρχικοὺς, τοὺς κοινωνοῦντας πᾶσι τοῖς αἰρετικοῖς;!!

Ἐάν ἡ κοινωνία τῶν Ὁρθοδόξων μετὰ τῶν Λατίνων τοῦ ΙΓ' αἰῶνος καὶ μόνον, συμφώνως πρὸς τὸν Ὁμολογητὴν Πατριάρχην Κων/λεως Ἰωσήφ, ἀκυρῶναι τὴν Θεῖαν Χάριν, ἀφοῦ κατὰ τοὺς ἰδίους αὐτοῦ λόγους «... ἐάν συγκαταβῇτε Λατίνοις, Χριστὸς ὑμᾶς οὐδὲν ὠφελήσει»¹, ἀντιλαμβάνεται πᾶς τις τὸ μέγεθος τῆς πατριαρχικῆς ἀποστασίας!

1. Laurent-Darruzes, Dossier grec de l' Union de Lyon, (1273-7), Paris 1976, σ. 253.

Διατί ἐπιβάλλεται ἡ διακοπὴ τοῦ Πατριαρχικοῦ Μνημοσύνου

Μετά τὴν "Γνωμάτευση" (Αὐγούστος 2002) τῶν τριῶν καθηγητῶν (Τρωϊάνου, Παπαστάθης, Καραγιαννακίδης), διὰ τῆς ὁποίας ἰσχυρίζονται ὅτι οἱ Ἑσφιγμενίται πατέρες δύνανται ν' ἀπελαθοῦν ἐκ τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ὡς μὴ μνημονεύοντες τοῦ Πατριάρχου, καὶ τὴν ἐν συνεχείᾳ Πατριαρχικὴν Πρᾶξιν (14/12/2002) διὰ τῆς ὁποίας κηρύσσονται σχισματικοὶ οἱ ἀνωτέρω Μοναχοί, παρατηροῦμεν τὰ ἀκόλουθα:

Ἐν πρώτοις θά πρέπη νά τονίσωμεν, ὅτι ἡ οὐσία τοῦ θέματος ἐπικεντροῦται εἰς τὸ ἀκόλουθον ἐρώτημα:

Δικαιοῦται, ἡ ὀρθότερον, ὑποχρεοῦται ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων ἡ Ἱ. Μονὴ Ἑσφιγμένου νά διακόψῃ τὸ μνημόσυνον τοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου ἀποτεριζομένη τούτου, ἡ ὄχι;

Θά προσπαθίσωμεν νά εἴμεθα πολὺ λακωνικοὶ εἰς τὴν ἀπάντησίν μας, χωρὶς ὅμως ν' ἀπομακρυνθῶμεν ἐκ τῆς αὐθεντικῆς ἐρμηνείας τῶν σχετικῶν κειμένων καὶ ἐκ τῆς πρακτικῆς τῶν ἐφαρμογῆς εἰς τὸ παρελθόν. Προετιμήσαμεν τὴν μέθοδον τῶν ἐρωταποκρίσεων, ὡς λιτοτέρας καὶ σαφεστέρας.

Ἐρώτησις α': Τί εἶναι τὸ μνημόσυνον;

Ἀπάντησις: Μνημόσυνον εἶναι ἱερὰ παράδοσις καὶ ἔθος πανάρχαιον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ἐπιτακτικὴ ὑποχρέωσις τῶν λειτουργῶν, ὅπως ἀναφέρουν τὸ ὄνομα τοῦ οἰκείου ἐπισκόπου, τοῦ ὀρθοτομοῦντος τὸν λόγον τῆς ἀληθείας καὶ μὴ ὄντος ἀσεβοῦς ἢ ἀδίκου, κατὰ τὸν 31ον Ἀποστολικὸν Κανόνα. Ἡ ὑποχρέωσις αὕτη ρητῶς ἐθεσπίσθη τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν ιγ', ιδ' καὶ ιε' Ἱ. Κανόνων τῆς Πρωτοδευτέρας ΑΒ' λεγομένης Ἀγίας Συνόδου (861).

Ἐρώτησις β': Τί καλεῖται ἀποτερίσις καὶ πότε αὕτη ἐνεργεῖται;

Ἀπάντησις: Ἀποτερίσις καλεῖται ἡ διακοπὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας τοῦ κατωτέρου κληρικοῦ πρὸς τὸν ἀνωτερόν του. Αὕτη ἐκφράζεται διὰ τῆς διακοπῆς

τοῦ μνημοσύνου π.χ. τοῦ ἐπισκόπου ὑπὸ τοῦ πρεσβυτέρου εἰς τὰς ἱεράς ἀκολουθίας. Ἐννοεῖται ὅτι διακόπτεται καὶ πᾶσα μεταξὺ των συμπροσευχὴ ἢ συλλειτουργία.

Ἡ ἀποτείχισις λαμβάνει χώραν, ὅταν ὁ ἐπίσκοπος κηρύσσει «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ» αἰρετικὴν τινα διδασκίαν, ἀντίθετον πρὸς τοὺς Ἁγίους Πατέρας. Τότε, συμφώνως πρὸς τὸν ιε' Γ. Κανόνα τῆς ΑΒ' Ἀγίας Συνόδου, ὁ διακόπτων τὸ μνημόσυνον τοῦ ἐπισκόπου τοῦ πρεσβύτερος, πρὸ Συνοδικῆς διαγνώμης, ὅχι μόνον δέν κατακρίνεται, ἀλλὰ καὶ ἀξιοῦται ἰδιαζούσης τιμῆς.

Ἐρώτησις Γ': Ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος συμπεριλαμβάνεται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ» κηρυττόντων αἵρεσιν;

Ἀπάντησις: Ἀσφαλῶς ναί, διότι ἀκολουθεῖ πιστῶς τὴν κακόδοξον γραμμὴν τῶν προκατόχων τοῦ Ἀθναγόρου καὶ Δημητρίου, οἱ ὅποιοι:

α) Διὰ τῆς ἀποδοχῆς τῆς αἰρετικῆς ἐγκυκλίου τοῦ 1920 καὶ τῆς συμμετοχῆς των εἰς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν ἐκκλησιῶν ἡρνήθησαν τὴν μοναδικότητα τῆς Ὁρθοδοξίας! (Γ. Καρμίρη, *"Μνημεῖα..."*, τόμ. Β', σ. 957 ἐξ., ἐκδ. α'. Τὸ ἀνωτέρω *"Διάγγελμα"*-ἐγκύκλιος ἐπίσης εἰς *"Πάσχα Κυρίου"*, Ἀ. Δελήμπαση, Ἀθῆν. 1985, σ. 627-630. Πρβλ. σχετικὴν δὴλῶσιν πατριάρχου Ἀθναγόρου, ἀρνούμενου τὴν μοναδικότητα τῆς Ὁρθοδοξίας, εἰς *"Ὁρθ. Τύπον"*, 1/12/69. Βλέπε ἐπίσης *Καταστατικὸν Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν*, Κεφ. 1 παρ. 1.12. Ἐπίσης *Διάγγελμα Πατριάρχου Δημητρίου ἐπὶ τῇ 25ετίᾳ τοῦ Π.Σ.Ε.*, *"Ἐπίσκεψις"*, Νο 90, σ. 14).

β) Ἐμνημόνευον τοῦ Πάπα ὑπὸ τὸ 1966 ἐν τοῖς διπτύχοις!¹, ἐνῶ ἐθεώρουν κανονικὰς ἐκκλησίας, ὡς τὴν Ὁρθόδοξον, τὸν Παπισμὸν, Ἀγγλικανισμὸν καὶ Μονοφυσισισμὸν! (Ἀρχιεπ. Ἀθναγόρου *Κοκκινάκη*, *"ἡ ὁμοφροσύνη θυσαιῶν"*, Λονδίνο 1975, σ. 203, 273 καὶ 283).

γ) Συμπροσπύχοντο καὶ "συνελεितούργουν" μετὰ τοῦ Πάπα, ὁμολογοῦντες αὐτὸν *πρωτον ἐν τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ*, ἀφοῦ κατ' αὐτοὺς ἦτο *«ὁμότροπος καὶ ὁμόζηλος τῶν πρωτοκορυφαίων Πέτρου καὶ Παύλου»!* (*"Ἐπίσκεψις"*, 15/12/77, σ. 3-4 καὶ Νο 139, 152, 161, 214, ὅπου τονίζονται τὰ αὐτά).

1. *"Ὁρθόδοξος Τύπος"*, 1/12/69, ἄρθρον Μητροπ. Φιλαρέτου.

Διότι, ὡς εἶδομεν, οἱ Ἱεροὶ Κανόνες εἶναι αὐτοὶ ποὺ ὑποχρεώνουν τοὺς Ἐσφιγμένους Μοναχοὺς νὰ τηρήσουν τὴν στάσιν ποὺ τηροῦν! Ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἀπειλὰς καὶ τοὺς ἀφορισμοὺς τῶν πατριαρχικῶν, ἡ Ἀγία Γραφή εἶναι σαφής:

«Ὡσπερ ὄρνεα πέταται καὶ στρουθοί, οὕτως ἀρά ματαῖα οὐκ ἐπελεύσεται οὐδενί» (Παρ. κοτ' 2).

Ἀλλοίμονον, ἂν τὸ Θεῖον ὑπῆρθε τὰς ἀνόμους ἐπιθυμίας τῶν ἐπισκόπων! Ὁ Ἅγιος Διονύσιος ὁ ἄρεοπαγίτης γράφει σχετικῶς: *«Τοὺς μὲν οὖν ἐνθέους Ἱεράρχας, οὕτω καὶ τοῖς ἀφορισμοῖς καὶ πάσαις ταῖς ἱεραρχικαῖς δυνάμεσιν χρηστὸν, ὅπως ἂν ἡ τελετάρχης αὐτοὺς Θεαρχία κινήσῃ»* (περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ἱεραρχίας, Κεφ.Ζ', παρ. 7).

Ἐρμηνεύων ταῦτα ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς γράφει: *«Ἐάν παρὰ τὸν σκοπὸν ἀφορίσῃ ὁ ἱεράρχης, δέν θά ἔχη σύμφωνον τὸ Θεῖον κρῖμα, διότι μόνον ἐν συμφωνίᾳ μὲ τὸ Θεῖον πρέπει ν' ἀφορίζῃ, καὶ ὅχι κατὰ τὸ θέλημά του»* (Γ. Πηδόπιον, ἐκδ. 1886, σ. 35).

Καὶ ὁ «ἀτρόμητος ὁμολογητὴς τῶν Θεανθρωπίνων ὀρθοδόξων ἀληθειῶν»¹, ὁ μέγας Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, προσθέτει: *«Οὐδεμία ἐξουσία ἔχει δοθῇ στοὺς Ἱεράρχες νὰ παραβαίνουν τοὺς Ἱ. Κανόνες, παρὰ μόνον νὰ συμφωνοῦν μὲ τὰ νομοθετηθέντα καὶ ν' ἀκολουθοῦν τὰ καλῶς προσηγηθέντα. Καὶ τὸ νὰ δένουν καὶ νὰ λύνουν, δέν ἔχουν ἐξουσίαν νὰ τὸ πράττουν ὡς ἐτυχεν, ἀλλὰ μόνον ὅταν εἶναι σύμφωνον μὲ τὸν γνώμονα τῆς ἀληθείας»* (P.G. 99, 985).

Αἱ δέ Ἀποστολικάι Διαταγαὶ λέγουν: *«Ὡσπερ ἡ πεμπομένη εἰρήνη, μὴ εὐροῦσα ἄξιον ὑποδοχέα, ἐπιστρέφει εἰς αὐτοὺς ποὺ τὴν ἔστειλαν, ἔτσι μᾶλλον δέ καὶ πολὺ περισσότερο ἢ κατάρρα, μὴ ὑπάρχοντος ἀξίου ἐκείνου πρὸς τὸν ὁποῖον ἐστάλη, λόγῳ τῆς ἀθωότητός του, ἐπιστρέφει εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀδίκως αὐτὴν ἀποστείλαντος»* (Βιβ. Γ' κεφ. ιε').

Καὶ ὁ Ἅγιος Φώτιος γράφει: *«Ἦτο κάποτε φοβερόν τὸ ἀνάθεμα, ὅταν ἐχρησιμοποιεῖτο ἀπὸ τοὺς κήρυκας τῆς εὐσεβείας ἐναντίον τῶν ἐνόχων τῆς ἀσεβείας. Ἀφ' ὅτου δέ ἡ ἀδιάντροπος τῶν ἀσεβῶν παραφροσύνη, τὸ ἀνάθεμα τὸ*

1. Ἰουστίνος Πόποβιτς.

3. Κατά τήν Σύνοδον Φερράρας-Φλωρεντίας (1438-9) ἀπεφασίσθη ἀντικανονικῶς ὅπως ἐνωθῇ Κων/πολις καί Ρώμη. Οἱ ὀρθόδοξοι τῆς Κων/πόλεως μέ ἀρχηγόν τόν Ἅγιον Μάρκον τόν Εὐγενικόν ἠρνήθησαν τήν ἐνωσιν καί τούς ἐνωτικούς «μήτε συλλειτουργεῖν αὐτοῖς ἀνεχόμενοι, μήτε μνημονεύοντες ὧν αὐτῶν ὡς χριστιανῶν», ὑπακούοντες εἰς τήν προτροπήν τοῦ Ἀγίου «*Φεύγετε καί ἡμεῖς ἀδελφοί τήν πρός τούς ἀκοινωνήτους κοινωνίαν καί τό μνημόσυνον τῶν ἀμνημονεύτων*» (Καρμίρη, Μνημεῖα.... τόμ. Α', 427-9. P.G. 160, 1097 D, 1100 A, 536 C).

Οἱ Ζηλωταί Πατέρες εἶναι ὁμολογηταί καί ὄχι σχισματικοί, ὅπως τούς κατηγορεῖ ἡ πρόσφατος Πατριαρχική Πράξις

Τὸ παρακολουθήσωμεν τώρα ἰδιαίτερος τό ἥθος καί τὰ ἐπιχειρήματα τῶν πατριαρχικῶν, ἐπὶ τῇ ἀντιμετωπίσει τοῦ θέματος καί πάλιν τῶν Ζηλωτῶν πατέρων τοῦ Ἀθωνος.

Εἰς τήν πρόσφατον Πατριαρχικήν Πράξιν (Ἀρ. πρωτ. 1110 τῆς 14/12/02) ὅπου κηρύσσονται ὡς σχισματικοί οἱ Ἑσφυγμένῃται Μοναχοί, γίνεται λόγος καί περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ σχίσματος, ἐνθα τονίζεται ὅτι τό σχίσμα συνίσταται εἰς τήν πῆξιν ἰδίου θυσιαστηρίου «ἄνευ δογματικῆς ἀπό τῆς πίστεως ἀποκλίσεως» τοῦ ἐπισκόπου.

Ὁρθῶς καί καλῶς! Ἡμεῖς ὅμως ἀπεδείξαμεν ἀνωτέρω, ὅτι ὄχι μόνον μίαν κακοδοξίαν κηρύττει λόγῳ καί ἔργῳ τό Πατριαρχεῖον, ἀλλά πλείστας καί ἰδιαίτερος τήν κορυφαίαν αἵρεσιν, τήν ἄρνησιν δηλαδή τῆς μοναδικότητος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐξισῶνον αὐτήν μετά τῶν διαφόρων αἱρέσεων τῆς Δύσεως! Συνεπῶς καθκόντως καί ἱεροκανονικῶς ἐγένετο ἡ παῦσις τοῦ Πατριαρχικοῦ μνημοσύνου ἀπό τὰ Ἱερά Θυσιαστήρια τῶν Ζηλωτῶν πατέρων!

δ) Εἰδικώτερον ὁ Πατριάρχης Δημήτριος ἀπεδέχθη ὡς Ὁρθόδοξους τούς αἱρετικούς Μονοφυσίτας-Σαμπεζύ 1990- ("Ἐκκλ. Ἀλήθεια", 16/11/90 καί "Orthodox Church", Ν.Υ., Φεβρ.-Μάρτ. '91. Ἐπισκόπου Καθησιόπου "Προδοσία τῆς Ὁρθοδοξίας", Πειραιεύς 1991, σ. 62. Ἱερά Κοινότης Ἀγίου Ὁρους, "Παρατηρήσεις περὶ τοῦ θεολογικοῦ Διαλόγου Ὁρθοδόξων καί Ἀντιχρηστικῶν", ὅπου ἀναιροῦνται πλήρως αἱ οἰκουμενιστικά θέσεις τῶν πατριαρχικῶν, Ἅγιον Ὅρος 1996, σ. 112).

Συνεχίζων ὁ κ. Βαρθολομαῖος τήν προδοτικὴν πορείαν τῶν δύο προκατόχων τοῦ ἀνεγνώρισεν ἐπίσης Παπισμόν καί Οὐνίαν εἰς τό Βαλαμὰν τοῦ Λιβάνου τό 1993. Τό κατάπτυστον κείμενον τῆς συμφωνίας «*συνυπέγραψαν ἐννέα Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι μέ πρῶτο τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖον*», (βλ. καθηγητοῦ π. Γ. Μεταλληνού: "Οἱ διάλογοι χωρὶς προσώπειον", σ. 3. Ἀνάτυπον).

Τό 1995 μετά τήν "συλλειτουργίαν" τοῦ ἐν Ρώμῃ μετά τοῦ Πάπα ὑπέγραψαν "κοινὴν δῆλωσιν" κατὰ τήν ὁποίαν «*ἔχουν ἀμφότεροι αἱ Ἐκκλησίαι τῶν Ἱερωσύνων, μυστήρια καί εἶναι ἀδελφαί Ἐκκλησίαι*» ("Ὁρθ. τύπος", 22. Δεκ. 1995).

Παραλλήλως ἐπικροτεῖ τὰς διαθρησκειακὰς συμπροσευχὰς ΟΛΩΝ τῶν θρησκειῶν, ἀρχῆς γενομένης τό 1986 εἰς τήν Ἀσσίζην, ἐνῶ συμμετεῖχε καί ὁ ἴδιος εἰς τήν Ἀσσίζην τό 2002, συμπροσευκθεὶς μετά ἀντιπροσώπων 12 θρησκειῶν!

Ἐπειδὴ αἱ ἀνωτέρω ἐνέργειαι τοῦ ἔρχονται εἰς πλήρη ἀντίθεσιν πρός τούς Ἱεροῦς Κανόνας, ἐχαρακτήρισεν αὐτούς ὡς "τείχη αἵσχους"¹, τοὺς δέ Ἀγίους Πατέρας πού ἐπολέμησαν τὰς αἱρέσεις τοῦ παπισμοῦ, τόν ὁποῖον αὐτός σήμερον ἐναγκαλίζεται, ἀπεκάλεσεν «*ἀτυχῇ θύματα τοῦ ἀρχεκάκου ὀφθελος*» πού εὐρίσκονται «*ἤδη εἰς χεῖρας τοῦ δικαιοκρίτου Θεοῦ*»!!! ("Ἐκκλ. Ἀλήθεια", 16 Δεκ. 1998).

Τί δέ νά εἰπωμεν διὰ τόν Πατριάρχην, τόν παγανιστή, «*πού προσφέρει ἀκόμη καί δῶρα στή Μητέρα γῆ, τὰ ὁποῖα ἀφαιρεῖ ἀπό κάποια Ἱ. Μονή*»;² Τόν εὐρισκόμενον ὑπὸ τό ἀνάθεμα τοῦ Συνοδικοῦ τῆς Ὁρθοδόξιας, ὡς μή ἀναθεματίζων τοὺς αἱρετικούς, ἀλλά ἐγκωμιάζων;

1. "Ἐπίσκεψις", 15/6/89.

2. "Παρακαταθήκη", τ. 15. σ. 13.

Τί νά εἰπώμεν διά τόν Πατριάρχη, τόν ἐν πάσῃ παρρησίᾳ προσφέροντα εἰς τοὺς αἰρετικούς καί τήν "θείαν κοινωνίαν", ὡς ἐγένετο προσφάτως εἰς Ραβένναν; Τόν συγκαλύπτοντα τοὺς κακοδόξους οἰκουμενιστάς τύπου Στυλιανοῦ Αὐστραλίας, Δαμασκηνοῦ Ἑλβετίας, Ἰγνατίου Ἀντιοχείας, κ.ἄ.; Αὐτόν ποῦ «ὠμίλησε ἀπερίφραστα γιά τήν ἱερότητα καί ἰσότητα τῶν "ἱερῶν Γραφῶν", δηλαδή τῆς 'Ἀγίας Γραφῆς καί τοῦ Κορανίου»¹;

Διά νά μήν ἀναφερθῶμεν εἰς τὰς ἀνθελληνικάς του δηλώσεις, εἰς τήν ὑποστήριξίν του διά τό ἀντίχριστον βιβλίον τοῦ Ἀνδρουλάκη², εἰς τόν πρόσφατον ἐπαινόν του διά τήν Βάπτισιν εἰς τό Πατριαρχεῖον ὀρθοδόξου νηπίου μέ ἀνάδοχον Μουσουλμάνο³ καί εἰς πολλές ἄλλας οἰκουμενιστικές ἐνεργείας καί δηλώσεις του...

Ἐνταῦθα πρέπει νά τονισθῇ ὅτι ἡ εὐθύνη διά τήν πῶσιν τοῦ Πατριάρχου δέν βαρύνει μόνον αὐτόν, ἀλλά καί ὁλόκληρον τήν Πατριαρχικήν Σύνοδον, ἡ ὁποία ὡς πιστός ὑποτακτικός ἐπικροτεῖ ἀπάσας τὰς ἐνεργείας του.

Ἐν συνεχείᾳ ἡ εὐθύνη μεταφέρεται ἀκεραία εἰς τό ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ καί τήν Ἑλλαδικήν Ἐκκλησίαν ὡς καί εἰς τὰς λοιπὰς ὀρθοδόξους ἐκκλησίας, αἱ ὁποῖαι, ἄλλαι ἐκ πεποισήσεως καί ἄλλαι πιεζόμεναι ὑπό τῶν Κυβερνήσεων των, συμπλέουν ἐν πᾶσι μετά τοῦ πεπτωκότος Φαναρίου.

Δεῖγμα τῆς τοιαύτης ἐφαρμάτου συμφωνίας εἶναι ἡ κατά καιροῦς πανηγυρική ὑποδοχή τοῦ κ. Βαρθολομαίου εἰς τήν χώραν των, ὡς νά μή συμβαίνει τίποτε! Καί οὕτω τὰ ποίμνιά των συνεχίζουν νά παραμένουν ἐν κοινωνίᾳ πρός τήν αἵρεσιν τοῦ οἰκουμενισμοῦ, ὁμοῦ μετά τῶν ποιμένων των, ἐξαιρέσει τῶν πιστῶν τοῦ πατρώου ἡμερολογίου, οἱ ὅποιοι ἀνθίστανται καί δέν κοινωνοῦν μέ τοὺς ἐκπεσόντας οἰκουμενιστάς.

Εἰς αὐτό ἀκριβῶς ὀφείλεται καί ἡ ἐναντίον τῶν ζηλωτῶν αὐτῶν τῆς Ὀρθοδοξίας συκοφαντική καί καταδικαστική συμπεριφορά τῶν "ἀγαπολόγων" οἰκουμενιστῶν.

1. "Ὀρθόδοξος Τύπος", 15/3/2002, σελ. 5.

2. "Σταυρός" Ἰανουάρ. 2002, καί "Παρακαταθήκη", τ. 15, σελ. 19.

3. "Παρακαταθήκη", τεύχος 15 καί 26.

3. Ἐπὶ τῆς αἵρέσεως τοῦ Μονοθελητισμοῦ (7ος-8ος αἰ.), ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς ἀγωνίζεται πρό συνοδικῆς διαγνώμης σθεναρῶς κατά τῆς αἵρέσεως μετά τῶν δύο μαθητῶν του. Τελικῶς ἡ Ἑκτη Ἁγία Οἰκουμενική Σύνοδος (680) τόν μέν Ἅγιον Μάξιμον ἐμακάρισε, τοὺς δέ πρωτοστάτας τῆς αἵρέσεως πατριάρχας παρέδωκεν εἰς τό ἀνάθεμα. (Πρακτικά Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἐκδ. Ἀγ. Ὁρους 1976, τόμ. γ', σ. 656).

4. Ἐπὶ εἰκονομαχίας (8ος καί 9ος αἰών) ἀγωνίζονται κατ' αὐτῆς πρό συνοδικῆς διαγνώμης ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, εἰς τήν α' φάσιν αὐτῆς, καί ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, εἰς τήν β' φάσιν, μετά πλήθους ἱεραρχῶν καί Μοναχῶν (Mansi, 13, 356 ἐξ. καί P.G. 99, 1116 ἐξ.).

Μετά δέ τήν Πρωτοδευτέραν Σύνοδον ἔχομεν τὰ ἐξῆς γεγονότα, τὰ ὁποῖα δικαιώνουν πλήρως τοὺς πρό συνοδικῆς διαγνώμης διακόψαντας τό μνημόσουνον.

1. Τό 1274 ἐπὶ αὐτοκράτορος Μιχαήλ τοῦ ἀζυμίτου γίνεται ἐνωτική Σύνοδος εἰς Λυών, ἡ ὁποία ἀπεφάσισε τήν μετά τῶν Λατίνων ἔνωσιν.

Μεταξύ τῶν ἀντιδρασάντων διεκρίθησαν οἱ Ἀγιορεῖται Πατέρες, οἱ ὁποῖοι ἀπέστειλαν ὠραιότατην δογματικὴν ἐπιστολήν εἰς τόν αὐτοκράτορα, ἀρνούμενοι σταθερῶς τό μνημόσουνον «τῶν καπηλευσάντων τὰ Θεῖα». Μετά ταῦτα ἠκούθησαν τὰ γνωστά μαρτύρια τῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων¹. Τό πνεῦμα τῆς ἐπιστολῆς περικλείεται εἰς τήν ἐξῆς πρότασιν: «Πλὴν διὰ μολυσμόν ἔχει ἡ κοινωνία, ἐκ μόνου τοῦ ἀναφέρειν αὐτόν, καὶ ὀρθόδοξος εἶη ὁ ἀναφέρων» (P.G. 99, 1669 Α).

2. Ἐπὶ Ἀγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ οἱ Ἀγιορεῖται Πατέρες συντάσσουν τόν "Ἀγιορειτικόν Τόμον" κατά τῆς αἵρέσεως τοῦ λατινόφρονος Βαρλαάμ. Ὁ Τόμος καταλήγει ὡς ἐξῆς: «... τόν μή συμφωνοῦντα τοῖς Ἁγίοις... ἡμεῖς τήν αὐτοῦ κοινωνίαν οὐ παραδεξόμεθα» (Φιλοκαλία, ἐκδ. 1961, τόμ. Δ' σ. 193).

1. Laurent-Darruzes, Dossier grec de l' Union de Lyon, (1273-7), Paris 1976, σ. 376-403.

Ὅπως γίνεται ἀμέσως φανερόν ἡ ἐρμηνεία των εὐρίσκεται εἰς τελείαν ἀντίθεσιν μέ τούς ἐπισήμους ἐρμηνευτάς, παλαιούς καί νεωτέρους, ἀλλά καί μέ αὐτήν τήν πρᾶξιν τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως θά εἶδωμεν κατωτέρω. Πρόκειται περὶ ἐρμηνείας ἀναληθοῦς, σκοπίμου καί διαστροφικῆς, πόρρω ἀπεχούσης τῆς ἐπιστημονικῆς δεοντολογίας.

Παραδείγματα ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας

Παραθέτομεν ἐνταῦθα γεγονότα ἀπό τήν ζωὴν τῆς ἀρχαίας καί νεωτέρας ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, τὰ ὅποια ἐκφράζουν τήν πιστὴν ἐφαρμογὴν τοῦ πνεύματος καί γράμματος τοῦ ΙΕ' Ἰ. Κανόνος τῆς Πρωτοδευτέρας Ἀγίας Συνόδου.

1. Ἐπὶ αἰρετικοῦ πατριάρχου Κων/πόλεως Νεστορίου ἐγένετο κήρυγμα, παρόντος αὐτοῦ, ἐναντίον τῆς Παναγίας. Ὁ Νεστόριος ἐπεκρότησεν αὐτό. Ἀμέσως κληρὸς καί λαὸς «μετὰ κραυγῆς ἐξῆλθε τοῦ ναοῦ», προκειμένου ν' ἀποφύγῃ τήν μετὰ τῶν αἰρετικῶν κοινωνίαν.

Κακοποιῶν ὁ Νεστόριος τούς ἀντιδράσαντας, οὐδόλως ἐπεισεν αὐτούς. Ἀμέσως ἦλθε ἀρωγὸς των ὁ Πατριάρχης Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας γράφων πρὸς αὐτούς:

«Ἀσπίλους καί ἀμώμους ἑαυτοὺς τηρήσατε, μήτε κοινωνοῦντες τῷ μνημονευθέντι (Νεστορίῳ), μήτε μὴν ὡς διδασκάλῳ προσέχοντες... Τοῖς δέ γε τῶν κληρικῶν, εἴτε λαϊκῶν διὰ τήν ὀρθήν πίστιν κεχωρισμένοις ἢ καθαιρεθεῖσι παρ' αὐτοῦ, κοινωνοῦμεν ἡμεῖς, οὐ τήν ἐκείνου κυροῦντες ἄδικον ψῆφον, ἐπαινοῦντες δέ μᾶλλον τούς πεπονθότας, κακεῖνο λέγοντες αὐτοῖς· εἰ ὀνειδίξεσθε ἐν Κυρίῳ μακάριοι· ὅτι τῆς δυνάμεως καί τό τοῦ Θεοῦ Πνεῦμα εἰς ὑμᾶς ἀναπέμπανται» (Mansi, Acta Conciliorum, 4, 1013, 1096 καί P.G. 87, 3372).

2. Εἰς τήν Κων/πολιν τό 379 ἐκυριάρχουν οἱ Ἀρειανοί. Μικρόν ὀρθόδοξον ποίμνιον, «ἄσύντακτον καί ἀνεπίσκοπον» ἀντέστη καί διέκοψε πρό συνοδικῆς διαγνώμης τήν μετὰ τῶν Ἀρειανῶν κοινωνίαν.

Τοῦτο ἀνέλαβε νά ποιμάνῃ ὁ μέγας Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ὁ μετ' ὀλίγον μέγας νικητῆς τῆς αἵρέσεως! (P.G. 36, 213-6 καί λόγος 42).

Ἐρώτησις δ': Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω δικαιολογεῖται ὑπό τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως ἡ διακοπή τοῦ Πατριαρχικοῦ μνημοσύνου;

Ἀπάντησις: Βεβαιότατα! Ἀρκεῖ νά μελετήσωμεν ἀπαθῶς καί ἀμερολήπτως τὰ ἱερά κείμενα, καί νά προσέξωμεν τήν πρακτικὴν των ἐφαρμογὴν, ὅπως δηλαδὴ τὰ ἐφήρμοσαν διαχρονικῶς εἰς τήν ζωὴν των οἱ Ὁμολογηταὶ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας.

Καί ἀρχὴν παραθέτομεν τό κείμενον τοῦ περιφήμου ΙΕ' Ἱεροῦ Κανόνος τῆς Πρωτοδευτέρας Ἀγίας Συνόδου καί ἀκολουθῶς τήν ἐρμηνείαν αὐτοῦ ὑπό τοῦ ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου.

«Οἱ γάρ δι' αἵρεσιν τινα παρὰ τῶν Ἀγίων Συνόδων ἢ Πατέρων, κατεγνωσμένην, τῆς πρὸς τόν πρόεδρον κοινωνίας ἑαυτοὺς διαστέλλοντες, ἐκείνου δηλονότι τήν αἵρεσιν δημοσίᾳ κηρύττοντος, καί γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ἐπ' Ἐκκλησίας διδάσκοντος, οἱ τοιοῦτοι οὐ μόνον τῇ κανονικῇ ἐπιτιμῇ οὐχ ὑπόκεινται πρό συνοδικῆς διαγνώσεως ἑαυτοὺς τῆς πρὸς τόν καλούμενον ἐπίσκοπον κοινωνίας ἀποτεριχίζοντες, ἀλλά καί τῆς πρεπούσης τιμῆς τοῖς ὀρθοδόξοις ἀξιοθήσονται. Οὐ γάρ Ἐπισκόπων, ἀλλά ψευδεπισκόπων καί ψευδοδιδασκάλων κατέγνωσαν, καί οὐ σχίσματι τήν ἑνωσιν τῆς Ἐκκλησίας κατέτεμον, ἀλλά σχισμάτων καί μερισμῶν τήν Ἐκκλησίαν ἐσπούδασαν ρύσασθαι» (ὄρα Ἱερόν Πηδᾶθιον, ἐκδ. 1886, σελ. 292).

Ἡ ἐρμηνεία τοῦ Ἀγίου Νικοδήμου:

Ἐάν οἱ ρηθέντες πρόεδροι εἶναι αἰρετικοί, καί τήν αἵρεσιν αὐτῶν κηρύττουσι παρηψία, καί διὰ τοῦτο χωρίζονται οἱ εἰς αὐτούς ὑποκείμενοι, καί πρό τοῦ νά γένῃ ἀκόμῃ συνοδική κρίσις περὶ τῆς αἵρέσεως ταύτης, οἱ χωριζόμενοι αὐτοί, ὅχι μόνον διὰ τόν χωρισμόν δέν καταδικάζονται, ἀλλά καί τιμῆς τῆς πρεπούσης, ὡς Ὁρθόδοξοι, εἶναι ἄξιοι, ἐπειδὴ, ὅχι σχίσμα ἐπροξένησαν εἰς τήν Ἐκκλησίαν μέ τόν χωρισμόν αὐτόν, ἀλλά μᾶλλον ἠλευθέρωσαν τήν Ἐκκλησίαν ἀπό τό σχίσμα καί τήν αἵρεσιν τῶν ψευδεπισκόπων αὐτῶν. Ὅρα καί τόν λα' Ἀποστολικόν Κανόνα» (αὐτόθι σελ. 292).

Μέ τήν ἀνωτέρω ἐρμηνείαν τοῦ Ἁγίου συμφωνοῦν ὅλοι οἱ μεγάλοι Κανονολόγοι, παλαιοί καί νεώτεροι, τάς ἐρμηνείας τῶν ὁμοίων παραθέτομεν κατωτέρω ἀπό τό "Σύνταγμα Ἱ. Κανόνων", Ράλλη-Ποτλή τόμ. Β', σελ. 694.

Ζωναράς: «Εἰ δ' ὁ Πατριάρχης τυχόν, ἢ ὁ μητροπολίτης, ἢ ὁ ἐπίσκοπος αἵρετικός εἶη, καί τοιοῦτος, ὡς δημοσία κηρύττων τήν αἵρεσιν, καί γυμνῇ τῇ κεφαλῇ, ἀντί τοῦ ἀληθοῦς, ἀνυποστόλως, καί μετά παρρησίας διδάσκει τά αἵρετικά δόγματα, οἱ ἀποσχιζόμενοι αὐτοῦ, ὅποιοι ἂν εἶεν, οὐ μόνον κολάσεως ἄξιοι οὐκ ἔσονται διὰ τοῦτο, ἀλλά καί τιμῆς, ὡς ὀρθόδοξοι, ἀξιωθήσονται, χωρίζοντες ἑαυτούς τῆς τῶν αἵρετικῶν κοινωνίας· τοῦτο γάρ δηλοῖ, τό ἀποτεριχίζοντες· (τό γάρ τεῖχος, τῶν ἐντός αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἐκτός, χωρισμός ἐστίν)· οὐ γάρ Ἐπισκόπου ἀπέστησαν, ἀλλά ψευδεπισκόπου καί ψευδοδιδασκάλου· οὐδέ σχίσμα κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐποίησαν, ἀλλά μᾶλλον σχισμάτων τήν Ἐκκλησίαν ἀπήλλαξαν, ὅσον τό ἐπ' αὐτοῖς».

Βαλααμών: «Εἰ γάρ μή δι' ἐγκληματικήν αἰτίαν, ἀλλά δι' αἵρεσιν χωρίσῃ τις ἑαυτὸν ἀπὸ τοῦ ἐπισκόπου αὐτοῦ, ἢ τοῦ μητροπολίτου, ἢ τοῦ Πατριάρχου, ὡς ἐπ' ἐκκλησίας διδάσκοντος ἀνευθεριάστως διδάγματα τινὰ ἀπηλλοτριωμένα τοῦ ὀρθοῦ δόγματος, ὁ τοιοῦτος, καί πρὸ ἐντελοῦς διαγνώσεως, πολλῶν δέ πλέον καί μετὰ διάγνωσιν, ἐάν ἑαυτὸν ἀποτεριχίσῃ, ἢ γουν χωρίσῃ ἀπὸ τῆς κοινωνίας τοῦ πρῶτου αὐτοῦ, οὐ μόνον οὐ τιμωρηθήσεται, ἀλλά καί τιμηθήσεται, ὡς ὀρθόδοξος· οὐ γάρ ἀπέσχισεν ἑαυτὸν ἀπὸ Ἐπισκόπου, ἀλλά ἀπὸ ψευδεπισκόπου καί ψευδοδιδασκάλου· καί τό παρὰ τούτου γεγονός, ἐπαίνου ἄξιόν ἐστιν, ὡς μή κατατέμνον τήν Ἐκκλησίαν, ἀλλά μᾶλλον συνᾶπτον αὐτὴν καί μερισμοῦ ἀπαλλᾶττον».

Ἀριστηνός: «Εἰ δέ τινες ἀποσταῖέν τινος, οὐ διὰ πρόφασιν ἐγκλήματος, ἀλλά δι' αἵρεσιν, ὑπὸ συνόδου, ἢ Ἁγίων Πατέρων κατεγνωσμένην, τιμῆς καί ἀποδοχῆς ἄξιοι, ὡς ὀρθόδοξοι».

Ἐν συνεχείᾳ παραθέτομεν ἐν μεταφράσει ἀπὸ τό Σερβικόν πρωτότυπον τήν ἐρμηνείαν τοῦ γνωστοῦ ἐπισκόπου Νικοδήμου Μίλας (18' αἰ.) :

«Ὁ κανὼν οὗτος εἶναι συμπλήρωμα τοῦ 1γ' καί 1δ' κανόνος τῆς παρούσης Συνόδου, ἐπιτάσσει δέ, ἵνα, ἐφ' ὅσον πρέπει νά ὑφίσταται ἡ σχέσις ἐκείνη τοῦ μέν πρεσβυτέρου πρὸς τὸν ἐπίσκοπον, τοῦ δ' ἐπισκόπου πρὸς τὸν μητροπολίτην, πολλῶν μᾶλλον δέον ὅπως ὑπάρχῃ ἡ τοιαύτη σχέσις πρὸς τὸν Πατριάρχην, εἰς ὃν τήν κανονικὴν ὑπακοήν χρεωστοῦσιν ἅπαντες· οἱ μητροπολίται, οἱ ἐπίσκοποι, οἱ πρεσβύτεροί τε καί οἱ λοιποὶ κληρικοὶ τοῦ περὶ οὗ πρόκειται Πατριαρχείου.

Καθορίσας ταῦτα περὶ τῆς πρὸς τὸν Πατριάρχην ὑπακοῆς, ὁ κανὼν ποιεῖται γενικὴν παρατήρησιν καί ἐπὶ τῶν τριῶν (1γ'-1ε') κανόνων, δι' ἧς λέγει, ὅτι τά ἐκδοθέντα προτάγματα ἰσχύουσι μόνον καθ' ἣν περίπτωσιν ὑπεισάγονται σχίσματα ἐνεκεν ἀναποδείκτων τινῶν παραβάσεων τοῦ Πατριάρχου, τοῦ μητροπολίτου καί τοῦ ἐπισκόπου.

Ἐάν ὁμως ἐπίσκοπός τις ἢ μητροπολίτης ἢ Πατριάρχης ἄρξηται νά διακηρύττῃ δημοσίᾳ ἐπ' ἐκκλησίας αἵρετικήν τινὰ διδαχὴν, ἀντικειμένην πρὸς τήν Ὁρθοδοξίαν, τότε οἱ προαναφερθέντες κέκτῃνται δικαίωμα ἅμα καί **ΥΠΟΧΡΕΩΣΙΝ** νά ἀποτεριχισθῶσι **ΠΑΡΑΥΤΑ** τοῦ ἐπισκόπου, μητροπολίτου καί Πατριάρχου ἐκείνου, διό οὐ μόνον εἰς οὐδεμίαν θέλουσι ὑποβληθῇ κανονικὴν ποινήν, ἀλλά θέλουσι καί ἐπαινεθῇ εἰσέτι, καθ' ὅσον διὰ τούτου δέν κατέκριναν καί δέν ἐπανεστάτησαν ἐναντίον τῶν νομίμων ἐπισκόπων ἀλλ' ἐναντίον ψευδεπισκόπων καί ψευδοδιδασκάλων, οὔτε καί ἐγκατέστησαν τοιοῦτοτρόπως σχίσμα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἀλλ' ἀντιθέτως ἀπήλλαξαν τήν Ἐκκλησίαν, ἐν ὅσῳ ἡδυνήθησαν (μέτρῳ) τοῦ σχίσματος καί τῆς διαιρέσεως» (Pravila Pravoslavne Crkve s tumačenjima, οἱ Κανόνες τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μεθ' ἐρμηνείας, II, Novi Sad 189, σσ. 290-1).

Μετά τὸν ἀνωτέρω ἐρμηνευτικὸν πλοῦτον περὶ τοῦ 1Ε' Ἱ. Κανόνος τῆς Πρωτοδευτέρας Ἀγίας Συνόδου, ὃς ἴδωμεν καί τήν ἐρμηνείαν τῶν τριῶν Καθηγητῶν τῆς "Γνωμάτευσης".

«Ὁ κανὼν 15 τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου δέν εἰσάγει τήν ἀνταρσία στοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας καί οὔτε οἱ πιστοὶ -ἀτομικά ἢ ὁμαδικά-μποροῦν νά ὑποκαταστήσουν τήν Ἱ. Σύνοδο, νοσφιζόμενοι ἀρμοδιότητες καί ἐξουσίες πού ἀνήκουν σέ αὐτὴν καί μόνον. (βλ. τήν ἐρμηνείαν τῶν ἀνωτέρω κανόνων στὸν Nikodim Milas... σ. 48)».